

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 12. Leto IV.
v LJUBLJANI, 28. junija 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
 Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XII. zvezka:

	Stran
Da bi bili čašni!	177
Jezusovo Srce — moja ljubezen	178
K očetovemu srcu!	179
Ljubezen najvišja, najslajša	181
Paray le Monial	181
Kako koristno je častiti Jezusovo Srce	181
Kako časté Jezusovo Srce drugod	181
„Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponžen	182
Fru-fru.	184
Le kvišku, le kvišku!	186
Čudežno varstvo	186
† Francišek Fik	186
Poročila iz kitajskih misijonov	187
Cerkveni razgled po domovini	189
Odpustki meseca julija 1905	192
Darovi	192
V molitev se priporočajo	192

Vse tiskovine za **Marijine družbe** in za **Družbo treznosti** (sprejemnice in vpisovalne pole) se dobe v **Ničmanovi prodajalni „Katol. tiskovnega društva“**. — Sprejemnice za Marijine družbe (jako lepa slika Brezmadežne) se dobé po **znižani ceni 24 h** (prej 30 h).

Sezite po njih!

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
 na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoračijskih
 vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
 vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Da bi bili edini!

Novi molitveniki in nanovo urejene cerkvene molitve.

Naznanili smo že, da sta izšla predkratkim dva podobna si molitvenika (mašne bukvice): „Šolski molitvenik“ in „Večno življenje“. Prvi je manjši, drugi večji in obsega vse, kar ima prvi, samó da ima mnogo več v sebi. Prvi je namenjen — kakor ime pové — za šolsko mladino, drugi pa za šoli odrasle.

Tak molitvenik za otroke je bil že davno velika potreba. Doslej namreč je bilo silno težavno katehetom učiti otroke moliti: kake naj se udeležujejo sv. maše, kako se pripravljajo in zahvaljujejo po sv. obhajilu itd., kajti vsak otrok je imel druge bukvice, vsak drugačne molitve. Vse drugače in vse ložje pa je, če imajo vsi enake molitve. Zato starši in betri odslej le te bukvice kupujte otrokom!

Zelo potrebno je torej, da imajo vsi otroci enak molitvenik. — Ko pa otrok malo odrase, potrebuje več, večje knjige. Dobro pa je, da v tej večji knjigi zopet najde molitve, ki so mu znane in katerih je navajen že od prej.

To so obkratkem vzroki, zakaj sta izšla ta dva molitvenika. In to tudi vzrok, zakaj sta priporočila vredna. — S tem ne rečemo, da bi ne smela ta ali ona reč v knjigi še kako drugače biti; toda kje je kaka stvar na svetu, o kateri bi se ne dalo reči, da naj bi na njej ta ali ona reč še malo boljša bila?

Torej te dve knjižici moramo le z veseljem pozdraviti.

Vsebine ne bomo pregledovali in presojali. Samo ene vrste molitev naj omenimo, katere bo gotovo vsakdo vesel, namreč: Cerkvenega leta. O vseh večjih praznikih cerkvenega leta je podano kratko pojasnilo in prazniku primerna cerkvena molitev. To se bo pa molilo tudi pri popoldanski javni službi božji. Vsak praznik se bo pri litanijah molila primerna molitev od tistega praznika. To vam bo gotovo všeč.

Pa še nekaj posebnega je v teh dveh knjižicah, in to je, o čemer ravno hočemo tukaj nekoliko več izpregovoriti. Vse navadne domače in cerkvene molitve: razne litanije, križev pot in tudi druge manjše molitve so na novo pregledane in na novo urejene, na več mestih nekoliko predružačene. In tako se bo odslej tudi v cerkvi molilo. V kratkem izide tudi „Cerkveni molitvenik“ (za ljubljansko škofijo) z molitvami za javno božjo službo, za lavantinsko škofijo pa „Sveto opravilo“ in za druge škofije najbrž zopet kaj podobnega; v teh bodo ravno tako prirejene molitve, ki se bodo molile očitno v cerkvi pri skupni službi božji. Pa tudi sicer se noben drug molitvenik ne bo smel tiskati, če ne bo imel molitev ravno tako urejenih.

To je stvar, katero se nam zdi na vso moč potrebno obširnejše pojasniti in utemeljiti.

Zakaj to in tako?! Zato — kakor smo zapisali na čelo temu spisu —: da bi bili edini!

Vsaka slovenska škofija je doslej imela molitve po svoje prikrojene. To tudi skere drugače ni moglo biti. Če je n. pr. prišla kaka nova latinska molitev iz Rima (n. pr.: K tebi, o sv. Jožef . . . Sv. nadangel Mihael . . .) je je eden poslovenil v Ljubljani, eden v Mariboru, Gorici, Trstu, Celovcu — vsak po svoje; kajti ena in ista reč se dá na ste raznih načinov povedati. — To pa nas je motilo. Če človek pride v drug kraj, pa sliši ravno tako moliti, kakor je molil doma, mu dobro dene; če pa sliši drugače, mu ni prijetno, ker vsak ceni to, kar je domače.

Pa še druga neprilika je bila pri tej različnosti. Molitvena knjiga, ki je bila dobra za eno škofijo, ni bila za drugo. Če je Mohorjeva družba izdala molitvenik z molitvami, ki so bile nekaterim po godu, pa drugim niso bile. — Vsi smo torej čutili že dalj časa potrebo po edinosti.

Vrh vsega tega je pa še rimska stolica narečila, da naj se škofije, ki govore en jezik, zedinijo v načinu molitve.

Zato so se osnovali po škofijah, koder bivajo Slovenci, zlasti v Ljubljani in Mariboru,

odbori za to, da najprej pregledajo vse molitve vsak sam zase, potem pa se dogovore med seboj, kaj be obveljalo in kaj se zavrglo.

To delo je bilo zelo težavno in počasno; za eno samo besedo je bil časih dolg razgovor, ker temu se je tako bolj prav zdelo, drugemu drugače. Še bolj težavno in počasno pa je bilo občevanje odborov med seboj, prvič ker je težko občevati v taki daljavi, drugič ker vsak želi, da bi kolikor mogoče njegova obveljala; treba je bilo mnogo pogajanja in odjenjavanja, če smo hoteli skupaj priti.

Končno pa je delo srečno dozorelo — največ zaslug za to ima pač gosp. dr. Gregorij Pečjak v Ljubljani. Škofje so stvar potrdili, in sad tega truda se vidi ravno v molitvenikih, ki smo jih našli, ki so ali pa bodo v kratkem izšli.

To je kratka zgodovina tega zedinjevanja.

Po kakšnih načelih ali pravilih so se molitve prirejemale?

Gledalo se je na to: Prvič, da se vsaka molitev dobre vjema z latinskim izvirnikom; drugič, da je sestavljena v pravilni slovenščini.

Dalje o tem prihodnjič.

Jezusovo Srce — moja ljubezen.

Sprejmi me o ljubi Jezus
v svoje usmiljeno srcé,
da me svet in grešne strasti
ne steró, ne pogubé.

V tvojem srcu je prostora
tudi zame revno stvar,
v tvojem srcu je pomoči,
ne odreci je nikar!

Z moje bedne, vboge duše
vso grdobó speri, zmij;
hrani mene v svojem srcu
v moje pridi, Jezus, ti!

V mojem srcu, ti Zveličar,
bodi gost in gospodar;
jaz pa v tvojem naj počivam,
tvoja trudna, grešna stvar.

Ti poživiljaj mojo vero,
moje upanje krepčaj,
in ljubezni tvoje plamen
v moji duši plapolaj!

Tu molitve strune vbiraj,
proti njemu naj done,
tukaj svetu, sebi vmiraj
le za njega bij srce!

Jaz čem tebi le živeti,
tebi umreti le želim,
tebi sladki, mili Jezus,
naj na veke ves gorim!

Kdo nebeške serafine
blaži, vnema, veseli,
da ljubezen jih ne mine,
da jim vekomaj gori?

Od tu, duša se ne gani
tu prebiva božji Sin,
tu z ljubeznijo se hrani
in postani — serafin! *M H.*

Kdo na zemlji duše pase,
in daruje se zanje,
da jim čednost krepko rase
in slabosti se gube?

Kakor jelen, duša hiti,
tja, kjer živi vir kipi,
kjer v šotori svetem Skriti
čuda božja tu vrši.

K očetovemu srcu!

5. Ljubeznjivo povabilo.

Nihče pač ni v toliki meri pripravljen človeku pomagati kot njegov oče, saj tu na svetu redoma v nobenem srcu ne biva tolika ljubezen do njega kot v očetovem srcu. Zato tudi otrok najraje in najprej hiti v svojih potrebah k očetu. Vendar se pa tuintam dogodi, da človek tudi tu ne najde potrebne tolažbe in pomoči, dasi bi jo lahko dobil. Zlasti kedar se očetovo srce vdá kaki strasti, bodisi nezmernosti v pijači ali kaki drugi, se kaj rado zgodi, da postane trdo in nekako zaprto za otroke.

Kolikrat smo priča, da pijanec pozabi na svoje otroke, da jim ne preskrbi niti najpotrebnejšega; da jih neusmiljeno zavrne, ko pridejo k njemu s prošnjo, katero bi lahko izpolnil. Kaj takega se nam pa pri najboljšem očetovskem presv. Srcu Jezusovem nikdar ni bati. To presv. Srce nam je pa vedno odprto. Kakor nam z ene strani vselej more pomagati, tako nam z druge strani tudi vedno hoče pomagati. To nam je pač dovolj različno razodelo v besedah in dejanjih. Čujmo torej najprej vabila očetovega presv. Srca Jezusovega, kako nam z besedo razodeva, da nam hoče pomagati v vseh naših težavah in nadlogah.

Komu pač niso znane besede Gospodove, katere je nekoč zaklical: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil.“ (Mat. 11, 28.) Nekega dne se je namreč 70 učencev vrnilo od svojega delovanja ter Gospodu povedalo, kako dobro da je uspelo. Srce Gospodovo se pri tem poročilu vzradosti ter v molitvi zahvali nebeškega Očeta, da je po njegovih učencih razodel svojo moč in milost ter njemu samemu izročil vse oblast v zveličanje sveta. Svest si te všemogočne oblasti in pri spominu na toliko bridkosti in težav, katere mora prenašati človeški rod, zakliče s srcem polnim ljubezni in usmiljenja: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil.“ — „Kako ljubeznjive so te besede“ pravi tu sv. Bazilij iz Selevcije, „kakor da bi res hotel Gospod zatrditi: „Jaz ne stavim nobenih mej svojim obljubam. Moje srce je neizčrpen vir usmiljenja.“ — Res, ljubeznjive so te besede.

Vsaka nam kolikor mogoče živo govori o ljubezni in usmiljenosti očetovega presv. Srca Jezusovega, ki nam je pripravljeno vselej pomagati.

„Pridite!“ Koliko nam pove že sama ta beseda! Sicer je navada, da človek v svojih

potrebah prosi svojega bližnjega pomoči, da bolnik kliče k sebi zdravnika. Tu je pa ravno narobe. Očetovo presv. Srce Jezusovo nas samo vabi k sebi, nas vnema in vsodbuja, da naj se z zaupanjem k njemu zatekamo, skoraj bi rekel, nas prosi, da mu ne kratimo tega veselja, da bi nam pomagalo.

Pa koga vabi s toliko ljubeznjivostjo? Ali mar dela kak razloček med višjimi in nižjimi, med imenitnimi in preprostimi? O ne, ampak vse vabi k sebi. „Pridite vsi“, kliče vsem brez izjeme. Pridite otroci, oh posebno vas želi pri sebi videti to očetovsko Srce, saj je materam naročilo: „Pustite male k meni!“ Pridi mladina k očetovemu srcu, da pri njem zadobiš potrebno moč v mnogih nevarnostih, ki ti preté! Pridite možje, pridite žene, starčki, visoki in nizki, revni in bogati, z eno besedo vsi.

Kdaj nas pa posebno želi to očetovo srce videti pri sebi?

„Pridite vsi, ki se trudite.“ Ljudje najraje vidijo takega gosta, od katerega upajo kaj dobiti. Neljub jim je pa večinoma gost, ki je v potrebah in od njih pričakuje kake pomoči. Nasprotno je pa pri očetovskem presvetem Srcu Jezusovem. To ljubeznipolno srce nas pa r a v n o tedaj najbolj z veseljem sprejme, kedar smo v bridkostih in težavah, kedar nam žalost razjeda srce, kedar naš mučijo razne stiske in nadloge. O tedaj nam je še posebno odprto to srce ter pripravljeno nas pokrepčati, nam pomagati.

Kaj pa ti izgubljena ovčica Izraelove hiše, ki si se utrudila na potu pregreh, ki ti srce težijo številni grehi? Ali se smeš tudi ti približati Očetovemu srcu?

Morda si misliš: Gospod me je zapustil za vedno; Gospod ne misli več name. O tudi tebi velja to ljubeznjivo povabilo. Čuj, kako te vabi k sebi: Pridite vsi, ki ste obteženi — obteženi s težkim bremenom pregreh — in jaz vas bom poživil. Sam Gospod je to povedal bl. Angeli iz Folinja: „Ako se se tudi moji otroci odpovedali mojemu kraljestvu in se podali v satanovo sužnost, vendar bodo ljubeznjivo sprejeti, ako se povrnejo k svojemu Očetu.“

Ni ga torej nikogar, ki bi mogel reči, da njemu ne velja to ljubeznjivo vabilo. Vsem je

odprto očetovo presv. Srce Jezusovo, vsem je pripravljeno pomagati v njihovih težavah in nadlogah. S kolikim zaupanjem bi torej morali hiteti k Očetovemu srcu!

A glej, da bi tvoje zaupanje bilo še večje, je Gospod to povabilo še večkrat ponovil ter še vrhu tega v prilikah opisal svoje očetovsko srce, ki nam je pripravljeno vselej deliti tolažbo in pomoč. „Prosrite in se vam bo dalo“, ti kliče, „iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsakateri, ki prosi, prejme; in kateri išče, najde; in kateri trka, se mu bo odprlo.“ Ali kateri človek je med vami, ki bi sinu dal kamen, ako ga prosi kruha? Ali mu bo dal kačo, ako ga prosi ribe?“ (Mat. 7, 7—10.) Ali ti je pač mogel Gospod lepše opisati svoje dobro Srce, ki ti je vedno pripravljeno priskočiti na pomoč? Ako že pri ljudeh najdeš mnogokrat pomoči in tolažbe, ako jo najdeš redoma pri svojem zemskem očetu, tem gotoveje jo boš našel pri Srcu najboljšega Očeta. Zato je tudi pristavil: „Ako torej vi, ki ste hudobni, veste dobre darove dajati svojim otrokom; koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dobro dal tem, ki ga prosijo.“ (Mat. 7, 11.)

Tega se je pač kaj dobro zavedal neki nedolžen otrok. V neki družini je bivala velika beda; že več dni ni imela niti najpotrebnejšega. Eden izmed otrok, ki je že v šolo hodil in v šoli slišal, da biva v presv. Rešnjem Telesu najboljše očetovo srce, hiti v cerkev, poklekne pred velikim oltarjem ter moli: „Gospod Jezus mi nimamo doma nič jesti. Pomagaj nam, sicer umrjemo od lakote. Ti si bogat in mogočen; ti nam moreš ubogim ljudem pomagati, in ti si tudi obljubil nam pomagati, ako te prosimo. Otrok gre v šolo. Ko pride po šoli domov, ga mati smehljaje sprejmejo rekoč: „Dete, danes si pa dobro molilo. Za stebrom v cerkvi je sedela bogata gospa, ki te je poznala in slišala tvoje molitev. Ona nam je prinesla denarja in živeža. Glej, tu na mizi leži vse“. — Ali se boš torej še obotavljal in pomišljal, hiteti k očetovemu presv. Srcu Jezusovemu? Po zgledu tega nedolžnega otroka hiti tudi ti z enakim zaupanjem k njemu. Čujte, kako ljubeznivo kliče, opominja, da celo prosi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi!“

J. M. Seigerschmied.

Ljubezen najvišja, najslajša.

Kot stal bi na morsk obali,
ko solnce se v morju zrcali,
zrem žarke na zemljo tekoče,
ki bolj kakor solnčni so zali,
To žarki ljubezni so vroče,
ki svet pa spoznati je noče;
in vendar brez nje vsa narava
postala bi mrtva puščava.
Ko ne bi nje žarki svetili,
življenje bi vsem zatonilo;
kot nekda, ko zemlje ni bilo,
mi vsi bi se v nič povrnili.
Glej, božje Srce nas ljubeče
prečudne te žarke nam lije,
nam pota odkriva do sreče,

četudi sveta hudobije
množe se od dneva do dneva.
Brezbožne posvetnosti struja
s pušico pregreh ga zadeva,
goji mu nasprotja najhuja.
A božje, Srce se ne vtrudi,
četudi naš greh se mu studí;
ker ve, da smo borni in slabi,
z ljubezuijo k sebi nas vabi.
Le napčne imel bi nazore,
kedor bi se drzil še reči,
da k viru življenja ne more.
Na poti k nadzemeljski sreči
nam dneve trpljenja prikrajša
— ljubezen najvišja, najslajša.

Br. Gervasij.

Paray le Monial

Paray le Monial (reci: Paré le Monial) je kraj na Francoskem, koder se je prikazalo Jezusovo Srce svoji izvoljenki, blaženi Mariji Marjeti Alakok.

Brezbožna francoska vlada ni mogla preprečiti romanja k velikemu svetišču najsv. Srca Jezusovega, ampak ga je še okrepila. L. 1903 se je naštelo 97.824 romarjev, 1904. jih je bilo pa za 6888 več. Svetih maš se je prebralo l. 1903. v „kapeli prikazovanja“ okrog 5000, l. 1904. 5576; sv. zakramente jih je prijelo

47.000. Število, kolikor se jih je vpisalo pretečeno leto v bratovščino najsv. Srca Jezusovega, je bilo približno za eno tretjino večje kot l. 1903, in skoro šestkrat toliko se jih je udeleževalo ure. Bratovščine častne straže so poskočile od 115 na 280. 525 diplom z oblastjo posvečevati škapulir Srca Jezusovega, je bilo izdelanih, 60.000 obrazcev razdeljenih za posvetitev.

Pobožnost do Jezusovega Srca torej raste še od dné do dné.

Kako koristno je častiti Jezusovo Srce.

„Poslušajte“, pripoveduje neki ljudski misijonar, „kako dobro se izplača častiti božje Srce. Nedavno sem imel v neki zelo zanemarijeni fari, ki šteje 1200 duš, silno težaven misijon. Tretji dan misijona je bil velik praznik, in pri glavnem cerkvenem opravilu je bilo 5 odraslih

in 15 otrok. Tedaj sem se spomnil obljube, ki jo je božje Srce Jezusovo dalo duhovnikom, in napravil sem neko obljubo, če se mi posreči, z misijonom kaj uspeha doseči. In glej, koncu misijona je bilo samo še 14 odraslih, ki sv. zakramentov niso prejeli.

Kako časté Jezusovo Srce drugod.

Neki potnik je prišel na svojem potovanju v glavno mesto na Irskem, Dublin. Bila je nedelja, in pri jutranji božji službi je videl pri sv. obhajilu nenavadno veliko število mož in mladeničev, celih 1200. Ko se je tujec nad tem

čudil, so mu rekli: Pojdite tudi v druge cerkve in boste videli ravno to.

To je pri nas vsako prvo nedeljo v mesecu — v čast Jezusovemu Srcu.

Čujete Slovenci?! — Kje smo še mi! —

„Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen!“

(Zgodba.)

Odbila je zadnja ura šolskega leta v uršulinskem samostanu. Po hodnikih samostanskih so ležale culice, med njimi pa so stale učenke v gručah, da se poslové. Tudi kaka redovnica-učiteljica se prikaže tuintam; nekterim naročajo pozdrave za stariše, drugim pa podajajo zadnja svarila za počitnice. Z večine obrazov gojenk si mogel brati srečo, katero jim je obljubljala zlata prostost v počitnicah. Le malo jih je bilo popolnoma resnih ali pa so še celo jokale. To so bile one, ki so morale ob koncu svojega šolanja za vedno zapustiti priljubljeni zavod.

Med zadnjimi je tudi mlada, okrog 16 let stara deklica. Njene od joka rdeče oči in njene žalostne poteze na obrazu so le prejasno razodevale, kako težko ji je slovo od zavoda. Poslali so jo že kot malega otroka v samostan, in tam je preživela nekaljeno mladostno srečo. V šoli je bila vedno med prvimi, in njena krotka, prikupljiva vnanjost jo je priljubila kakor učiteljicam tako tudi součenkam. Sedaj se mora vrniti v krog svoje redovine, da pomaga svoji materi pri domačih opravilih. Gotovo se je veselila tega; toda kljub temu je njeno srce težko kakor nikoli poprej: tesna slutnja jo je objemala, kakor zatemni nebo črn oblak; dozdevalo se ji je kakor bi šla zunaj v svetu nasproti groznim viharjem. Slednjič jo pomiri obljuba njenih učiteljic, da hočejo mnogo moliti za njo.

Pripoveduje se, da porosé božji angelji čista srca, ki so odločena za trpljenje, pogosto že prav kmalu z eno solzo, iz katere požene temna rastlina, katere listi se razpréstró v podobni križi. Pri Ani, tako se imenuje deklica, se dozdeva, da se je imela ta pravljica uresničiti. Komaj je preživela eno leto v domači hiši, ko poprosi pri njenih stariših mlad uradnik za njeno roko. Starišem je ugajala lepa prilika, in ne oziraje se na mladost svoje hčere, dovolijo k zvezi. Deklica, ki je menila, da mora v volji starišev spoznavati voljo božjo, je tudi pritrdila k tej zvezi. Čez malo mescev je že stala v belem nevestinem oblačilu pri altarju in je šla z možem v oddaljeno mesto, kjer je stanoval pri svojem očetu.

Njen mož je bil zgubil že v rani mladosti mater, in tako je morala mlada gospa takoj prevzeti ves hišni red v svoje roke. Z ljubeznijo in gorečnostjo se je posvetila svojim novim dolžnostim in se je obnašala kot poslušna hčerka proti svojemu priletnemu tastu in kot skrbna soproga proti svojemu možu. Vendar pa si ni mogla že takoj v začetku razjasniti, kako da ji tast (možev oče) ni nikdar pokazal prijaznega lica

Z ničemer mu ni mogla ustreči, k vsemu kar je ona rekla ali storila, je imel kaj pripomniti. To je pripisovala njegovi starosti, in ga je skušala na vsak način pridobiti, vendar zastoj. Slednjič vpraša svojega moža, kako se mora vendar obnašati nasproti njegovemu očetu. Ta pa ji odkrije, da se njegov oče jezi, ker se je poročil s „tercijalko“ in jo prosi, naj opusti njemu na ljubo svoje pobožnosti. „Kajti“, je pristavil, „tudi meni je mučno opazovati tvoje počenjaje.“

Mlada gospa se ni malo začudila nad tako govorico, kajti bilo je prvič, da se ji je očitala njena pobožnost. „Kaj pa vendar hočem opustiti? da molim zjutraj in zvečer in izpolnujem svoje dolžnosti nasproti Bogu, nad tem se pač ne moreš spodtikati! Pravkar sem sklenila, da tebi na ljubo neham hoditi vsak dan k maši, akoravno mi je to prav težko; le ob nedeljah si dovoljujem urico, da grem v cerkev. Manj pa v resnici ne morem storiti, ne da bi prelomila božjo zapoved. Povej mi torej, kaj misliš v resnici!“

„Jaz mislim“, odgovori mož s tršim glasom, „da si imela ti napačno vzgojo. O božjih zapovedih in o cerkvi mi ne govori nič več! Če hočeš srečno z menoj živeti, tedaj imej iste nazore kot jaz, in pusti te verske reči, ki se le za otroke!“

Ana je stala kot bi jo zadel blisk z jasnega. Mož, ki tako brezobzirno zasmehuje to, kar je bilo nji najdražje, je bil prav oni soproga, kateremu je prisegla pred malo mesci zvestobo pri oltarju. On ji je bil zatrdno obetal, da ji pusti v verskih stvareh popolno svobodo, in sedaj imenuje spolnjevanje najnavadnejših kr-

ščanskih dolžnostih brezmerno pobožnost. Za trenutek je bila prepotrta, da bi mu mogla kaj odgovoriti. Odstranila se je molče in se zaklenila v spalnico. Tam pade na kolena in joka pred podobe Jezusovega Srca. Njena zemeljska sreča je dobila silen udarec... „O moj Bog!“ moli žalostna, „vse hočem pretrpeti, ali tebe pa nikdar ne zapustiti! Ne zapusti me tudi ti, in bodi ti rešitelj mojega moža! Rada se ti žrtvujem za njega. Vzemi moje življenje, ako hočeš; vse, vse ti ponudim. Srce Jezusovo, usmili se in usliši me!“

Okrepčana po molitvi vstane in se hoče podati zopet v sobo, kjer je pustila moža. Toda ta ji pride prijazno nasproti; ni se mu zdelo popolnoma prav, da je razžalil svojo dobro ženke. „Ali si sedaj mirna?“ ji reče. „Bodi odkritosrčna, ali nimam prav, ko obžalujem tvojo vzgojo? Ravno zavolje svojih pobožnih čustev se tako razburiš ob vsaki malenkosti.“

„Tvoja očitanja niso prava,“ odgovori Ana ponižno; razburjena nisem, pač pa žalostna ker vidim, da so različni najini nazori v tako važni zadevi kakor je vera.“

„Rekel sem ti že,“ ji seže mož v besedo, „ti se moraš spametovati, potem ne bo med nama nikdar nikakega prepira.“

„Rada,“ ponovi žena, „bi izpolnila tvojo željo, ako bi ne bila zoper mojo vest. Ti veš, da ničesar bolj ne želim, kakor izpolniti tvoje želje, kolikor mi je mogoče. Kakor tebi ne bom nikdar prelomila zvestobe, tako pa tudi nečem oskruniti zvestobe Bogu; raje umrem!“

Tolike „svoje glavnosti“ ni pričakoval mož od svoje soproge. Nezadovoljen in mrmrajoč zapusti sobo in gre k svojemu očetu, da bi si pri njem pregnal svojo nevoljo. Po govoru s starcem je narasla njegova nevolja takó, da mu je ugasnila zadnja iskra ljubezni do žene.

Od tega dne se je pričela za Ano dolgotrajna, trnjeva pot križa. Mož jo je srečaval z očitvidno mrzloto, in tudi tast jo je žalostil, kjer in kadarkoli jo je le mogel. Porabil je vsako priliko, da bi jo smešil.

Taki, vsak dan se ponavljajoči naskoki bi bili mogli streti tudi manj občutljivo srce, kakor je bilo naše pobožne gospe, ako bi je ne bila vzdrževala milost božja. Ta pa je da-

jala Ani moč, da je vse ne samo potrpežljivo ampak z nekim svetim mirom prenašala. Trudila se je, da bi natančno opravljala domača opravila kot hišna gospodinja, vedla se ljubeznivo nasproti možu in staremu očetu ter jima stregla kolikor je le mogla. Skrbno se je varovala vsega, kar bi jima dalo povod za pritožbo. V največjo tolažbo ji je bila molitev k božjemu Srcu, čegar krotkost je skušala posnemati. Še celo pri svojih starših ni mogla dobiti pomoči; kajti njeno nežno srce ji ni dopustilo jim kaj potožiti, ker bi jih s tem preveč užalila. Hotela je, da sta bila plemeniti oče in dobra mati brez skrbi radi nje, in vsled tega je vladala v pismih, ki jih je p'sala svojim staršim, neka veselost, ki se pa ni nahajala v njenem srcu.

Seveda ji je bila ta veselost težka, posebno od tedaj, ko je izvedela, da je njen mož prostozidar, popoln brezbožnež. To ji je pridejalo novega trnja v trnjevi venec, ki je zbadal njeno srce. Bila je težek boj, da je premagala nasprotje, ki se je je polasčevalo. Zdelo se je, kot bi vzvišeni vzgled njenih čednosti oba moža še bolj dražil. Bog ji je sicer podaril ljubeznivo dete, katerega je sprejela kot poslanca miru, ki ga je poslal nebo, toda sam nedolžni angelček ni mogel odtujena srca združiti in z žalostjo je mislila mlada mati na prihodnost svojega otroka. Kaj mora postati iz njega v taki družbi? In kaj ako bi utegnil mali črvček zgubiti že v rani mladosti svojo mater?

Ana je opazala namreč, kako ji polagoma izginjajo moči; pokašljevala je pogosto, in lica poprej tako rdeča, so postajala vedno bolj bleda. Brez godrnjanja in toževanja je vzela to novo poskušnjo iz božjih rok in se je darovala vnovič božjemu Srcu za svoje drage. Menila je, da more tako s silo izprositi iz nebes spreobrnjenje svojega moža.

Dolgo, dolgo je morala zastonj upati in čakati tako, da je postala kupa njenega trpljenja polna. Končno pa je njena železna potrpežljivost rodila prelep sad. To se je zgodilo, ko je zbolel njen tast za nevarno boleznijo. Stregla mu je z največjo udanostjo, ne da bi mogla zadovoljiti starega. Za ves trud je prejela v plačilo le zasmehovanje. Pogostokrat je ni hotel trpeti v svoji bližini, kajti dolžil je

„tercijalko“, da mu je ona zakrivila bolezen. Bolezen se je vlekla in se hujšala tako, da je bolnik potreboval vedne postrežbe. Ne samo podnevi, ampak tudi ponoči je moral bili vedno kdo pri njem. Podnevi je prepustila Ana tuintam strežbo komu drugemu, ponoči pa je stregla vedno le sama.

Tako velika požrtvovalnost je morala slednjič tudi trdo srce starca ganiti. Ko se mu je toliko zboljšalo, da so mu moči zopet dopuščale spustiti se v daljši razgovor, reče nekega dne v neizrečno nežnim glasom svoji sinahi: „Ana, odpusti mi, ker te tako dolgo nisem hotel spoznati in sem te preganjal s svojim srdom. Predsodki, katere sem imel proti veri, se ne morejo več ustavljati tvoji kreposti. Ti si mi s svojim zgledom dokazala, da se najde resnica le v veri, ki uči, vračati dobro za hudo. Pripoznam ti, dolgo je že, kar sem to sprevidel, toda nisem se hotel vdati. Sedaj sem pa trdno sklenil, predrugačiti svoje življenje in se vrniti k Bogu, in tvoja dobrotljivost mi je zagotovila, da se me usmili tudi On. Pomagaj mi; kakor si stregla mojemu telesu, tako skrbj sedaj tudi za mojo dušo in moli za me!“

Mlada gospa ni mogla dobiti nobene besede, da bi mu odgovorila. Le kratka prisrčna molitev k božjemu Srcu ji vzkipi v prvem trenutku kot izraz njenega veselja. Več kakor bi mogle povedati besede, je razodel bolniku njen blaženi pogled. Kakor odseva iz rosnih kapljic jutranje solnce, tako je sijalo iz tega pogleda nekaj onega veselja, ki ga ima Bog sam, ako se grešnik resnično spreobrne.

Sin je sledil očetovemu zgledu, in kmalu nato sta se oba spravila s svojim Bogom. Nikdar nista pozabili, komu se imata zahvaliti za dušno zdravje in za srčni mir; in odtedaj sta se prizadevala, da sta napravljala svoji rešiteljici ravno toliko veselja, kolikor sta ji povzročila poprej žalosti.

Ana uživa sedaj največjo srečo, in ta sreča je nekaljena, ker si jo je pridobila s svojo krepostjo.

Prelep in posnemanja vreden zgled za marsikatero ženo iz priprostega stanu, ki živi v enakih okoliščinah!

Fru-fru.

Hodeč po svetu sem in tam, naletimo večkrat tudi na „Marijine hčere“, ki imajo po čelu počesane lase tako kakor je namalan dež na pratiki. Seveda mislijo take, da so prav posebno lepe in da vse občuduje njih kodre. Pa se hudo motijo; ravno nasprotno je res. Same imajo pač dopadenje na seboj, drugi ga pa nimajo nad njimi. In Marija tudi dvomimo, da bi ga imela.

Pa bo kdo rekel: E, lase bi pa že lahko pustili pri miru! Kaj komu mar, kako se kdo češe!

Na to odgovarjamo: Ni davno, kar se je nek liberalen list hudo norčeval iz takih „Marijinih hčera“, češ, da imajo lase zmršene, kakor nekdanj Absalon in da je nevarnost, da bi se kje ne zataknila in uje'e zanje. — Vidite, tako sodijo naši nasprotniki, in verjemite mi, ti dobro čutijo, kaj je prav in kaj ne, čeprav sami nekrščansko žive. Tudi nasprotnika je časih dobro poslušati, kaj on pravi.

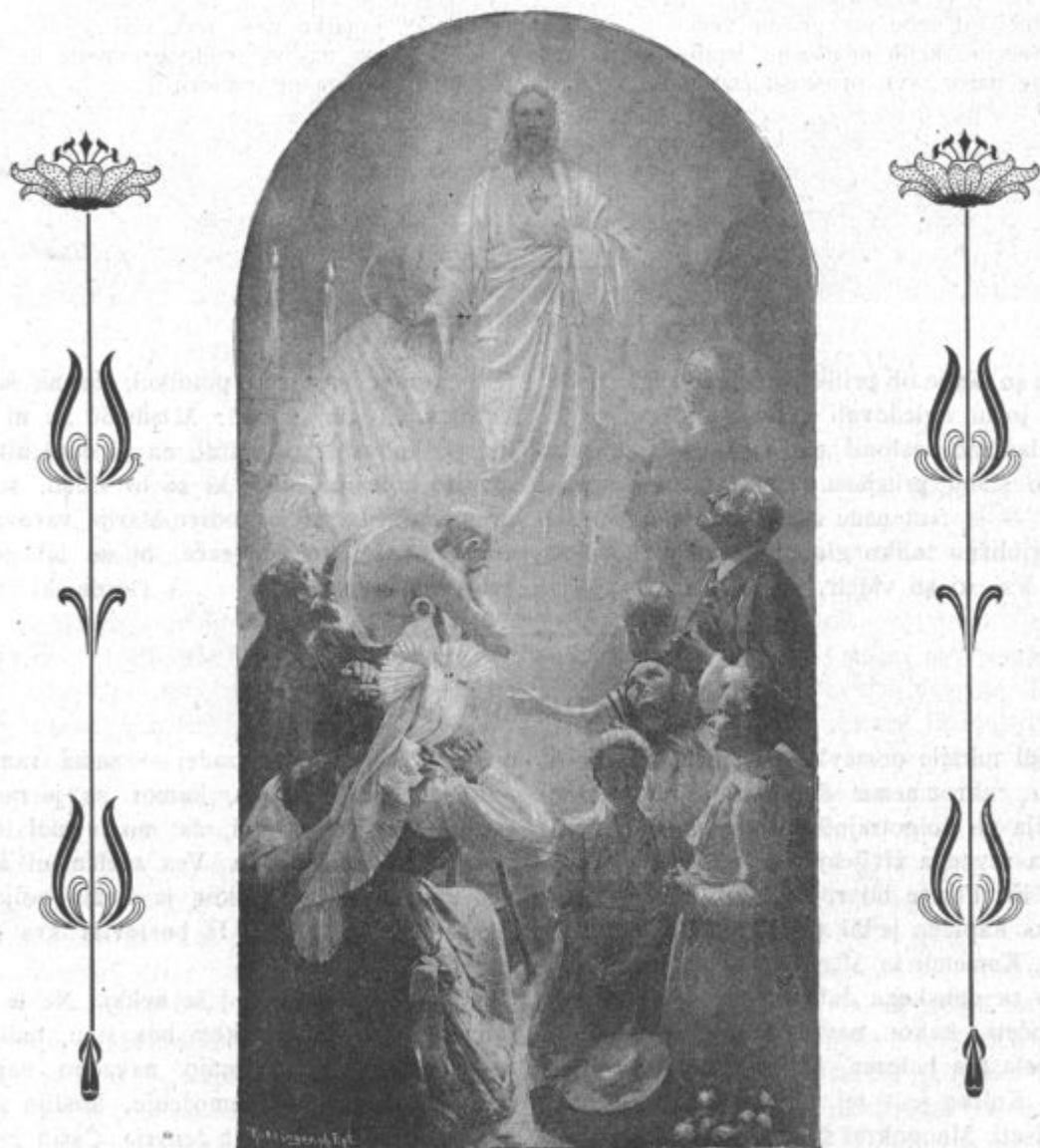
Človek je ustvarjen tako, da se na njegovi zunanosti razodeva to, kar je v duši skritega. Če torej kaže po vnanje nekaj vihra-

vega, mora biti v duši nekaj vibravega; manjka notranjega miru, reda, — ponižnosti.

Od Marijinih hčerá, če hočejo zaslužiti to ime, se sme in mora zahtevati, da res Marijo kolikor mogoče in v vsem posnemajo. Ali si jo morete misliti, da bi se bila Marija kakor-

koli kaj šopirila in lišpala, lase vihala in sukala? Ali ni bi'a Marija sama preprostost in ponižnost?

Zato govore o tem tudi nova „vzorna“ škofijska pravila Marijinih družb — ali jih že poznate? Govore tako: Poleg čistosti krščansko

devico najbolj krasi ponižnost; zato naj Marijine hčere Marijo tudi v tem posnemajo ter ljubijo ponižnost v vsem, posebno pa v svoji noši. Nosijo naj se stanu primerno, brez vse nepotrebne potratnosti in nečimernosti.

Po spačenem svetu se obračati, to znajo tudi drugi; za to ni treba družbe; Marijini otroci morajo znati kaj več.

Torej, ljuba dekleta, ali nečimernost odležiti ali — Marijino svetinjo!

Le kvišku, le kvišku!

(Mladeničem zbranim pri sv. Joštu.)

Le kvišku, le kvišku prijatelji mladi,
visoko na nebu nam solnce žari,
le kvišku, le kvišku zdaj v cvetni pomladi
po vzorih zdaj svetih nam srce teži.

Le kvišku, le kvišku mi hočemo priti,
in vreči od sebe vse grešne vezi,
mi hočemo kelih mladostni izpiti,
a srce naj v sveti prostosti živi.

Le kvišku, le kvišku! — V roké si sezimo,
poglejmo drug drugemu prosto v oči,
potem pa si eno in drugo recimo,
da moč se predsodkov med nami zdrobi.

Le kvišku, le kvišku je naše teženje,
to mlado, junaško nam srce veli,
naj čuje krog nas se srdito gromenje,
poleta to našega ne zamori.

Le kvišku, le kvišku, prijatelji mladi, —
s svetinjo na prsih do žarnih zvezd;
le ondi, le ondi so naši zakladi
kjer biva — Marija, kraljica nebá.

Fr. Pavšič.

Čudežno varstvo.

Ko so fantje ob priliki mladeniškega shoda pri Sv. Joštu ogledovali krasno okolico, se je neki mladenič naslonil na ograjo, ki je bila slučajno slabo pritrjena. Ograja se mu spodmakne, — in fant pade znak, naravnost v globino, približno toliko globoko, kot je kozolec visok. Vsi, ki so videli, so mislili, da se je

fant gotovo nevarno potolkel, če ne še kaj hujšega. A glej čudo!: Mladenič se ni prav nič poškodoval; celo trdi, da ni čutil niti najmanjše bolečine. Vsi, ki so to videli, so bili prepričani, da ga je gotovo Marija varovala in angel varih; ker drugače, bi se bil gotovo zelo poškodoval. Gorenjski fant.

† Frančišek Fik.

Bodi tukajle postavljen majhen spominik dobremu, skromnemu duhovniku, ki je dne 13. junija po dolgotrajnih silnih mukah sklenil tek tega revnega življenja!

G. Fr. Fik je bil rojen l. 1867. pri Škofji Loki; za kaplana je bil v Dolenjskih Toplicah, Ribnici, Komendi in Mengšu, odtod pa je šel v Loko za nunskega duhovnega vodnika (gospoda očeta, kakor navadno pravijo). Tu se ga je polastila bolezen, ki je trajala dve leti in pol. Koliko je v tej bolezni prestal, se ne dá popisati. Mnogokrat smo zmajevali nad njim in se čudili, kako da ga smrt že ne reši; pa jo je le premagoval. Nekaj tednov pred smrtjo so ga prepeljali v Ljubljano v Leoninum, kjer je sklenil. In usmiljene sestre, ki so videle že mnogo bolnikov, so rekle tu, da še niso videle človeka toliko trpečega! Ko sem ga zadnjič videl v Loki, zdel se mi je kakor Job na gnoju: mož bolečin od nog

do glave. Ves život zadej — sama rana, in kakšna! Na komolcih, kamor se je rad naslanjal, dve veliki rani, da mu je tudi to polajšanje bilo nemogoče. Ves zdelan ni mogel več kaj govoriti. „Kakor je božja volja“, je šepetal; „moli zame!“ In poslovala sva se za zmirom.

Naj omenimo tukaj še nekaj. Ne le libralci vpijejo o duhovskem bogastvu, tudi preprosti dobri ljudje imajo navadno napačne misli o duhovskem premoženju. Mislije si, da duhovnik sedi na kupih denarja. Časih že kdo nabere precej in tudi preveč, pa to je primeroma le redko. — Poglejte ubogega našega pokojnika! Po 16 letih študiranja in 14 duhovskega življenja je imel pokojnine toliko, da mu vsak dan še en goldinar ni prišlo; pa so mu jo še nekoliko povečali, kakor bi mu postavili šlo. Vsak žandar, birič, uradni sluga, ki nima nikakih študij, ima več. Maševati ni

mogel. Če bi si moral sam plačevati stanovanje, hrano, postrežbo, zdravnika, zdravila itd. — le računajte, koliko bi to stalo — moral bi od vsega hudega konec vzeti. — Loške nune pa so mu v svoji dobroti — dasi je pri njih le malo časa svojo službo opravljal — večinoma

skoz ves dolgi čas njegove boleznj izkazovale usmiljenje in ga obvarovale najhujšega. Bog jim povrni!

Zdaj se je odpočil in oddahnil od svojih strašnih muk.

Pokoj njegovi dobri duši!

K.

Poročila iz kitajskih misijonov.

Priobčuje O. Kazimir.

Kajne, dragi mi „Bogoljube“, da te tvoji cenjeni bravci že povprašujejo, kako to, da jim ničesar več ne sporočiš o našem slovenskem misijonarju o. Baptistu Turk iz Kitajske dežele? O tebi je pa znano, da zelo rad ustrežeš vsaki dobri želji svojih bravcev. Zato bodeš gotovo svoj misijonski predalček prav rad za enkrat prepustil meni, da milim rojakom zopet kratke poročam o kitajskih misijonih, kolikor sem novega izvedel.

Sporočati imam pa zelo zanimivih rečij. Pred seboj imam troje pisem izpod peresa o. Baptista. Prvo z dne 6. aprila 1904 se glasi:

„... Sporočam tudi, da sem imel zelo hudo mrzlico, ki me je pripravila skoro na rob groba. Vendar, hvala Bogu, srečno sem ji ušel. Tudi letos ostanem še vedno v misijonskem delokrogu, kjer sem bil dosedaj. Bal sem se pa že, da me bodo premestili na drug kraj, kjer je večja potreba misijonarja. Težko bi šel odtod. Kraj in ljudje so se mi silno priljubili. Zato z največjim veseljem ostanem tu. Delokrog je lep. Krščanstvo zelo bujno poganja in čvrsto cvete. V največji živahnosti je. Hvala ljubemu Bogu za to milost!

O pretečenem letu moram sporočiti, da je bilo za nas polno lepih veselih dni. Sezidali smo s pomočjo ljubega Boga in dobrih src iz Evrope dve zelo lični misijonski cerkvi. V

eni smo postavili že tudi krasen križev pot, za katerega mi je slike poslala moja, dobra sestra iz Trsta, okvirje je pa izrezal tukajšnji strugar. To vam je bilo veselja med kristjani, ko smo jim posvetili te cerkvice! Ko je slovesnost minula, se kar ločiti niso mogli od nje, zopet in zopet so šli netri, molili in jo ogledovali. Ko smo jim pa še križev pot blagoslovili s tako krasnimi evropskimi slikami, bila je njih radost nepopisana. Najraje bi vedno molili sv. križev pot. Vsak petek popoldne se v cerkvi zbero in ga skupno opravijo z veliko pobožnostjo. Vselej pa dostavijo molitvico za darovavko križevega pota, ki naj najde kmalu naslednika, da dobi še druga cerkva enak kras.

Pa še nekaj družega, prav veselega vam imam, cenjeni mi rojaki, sporočiti iz našega misijona. Solze hvaležnosti do dobrega Zveličarja mi silijo v oči, ko se samo spomnim na tiste srečne dni. V bridkih urah našega težavnega delovanja, poslalo nam je dobrotne nebo rajsko tolažbo.

Le poslušajte!

Naša misijonska župnija Upece je nekako tako obširna, kakor vsa kranjska dežela. Oskrbujemo jo v najnovejšem času štiri misijonarji. Razpostavljeni smo po večjih krajih te župnije, odkoder skušamo razširjati vinograd Gospodov. V vzhodnih krajih se je

naše misijensko delovanje bujno razcvetelo. Nasprotno pa so bili vsi poskusi pridobiti srca nevernikov na zahodnih krajih do sedaj vedno brez uspeha. Vse obilne pridige vse prigovarjanje je bilo zastoj. Precej razširjen je bil pa tukaj protestantizem

Sicer vemo dobro, da vspeh pri spreobračanju nevernikov ni naše delo, ni od našega delovanja odvisen, ampak je milost od zgoraj. Zato so bile vse naše molitve polne vzdihov za pomoč božje milosti. In res! Stanovitna molitev predere oblake. To se je pri nas jasno potrdilo. Božje usmiljenje nas je namreč v zadnjem času razveselilo z nepričakovano spremembo teh protestantovsko zakrknjenih poganskih src.

Pred Božičem l. 1903. je bilo, ko smo prejeli veselo novico: „cel ta okraj — Kitsov z imenom — prosi sv. krsta.“ O blaženi tisti dnevi za naša srca, koliko dušnega veselja ste nam prinesli!

Saj ga pa tudi res ni večjega veselja na svetu za misijonarjevo srce, kakor je to, ako se mu posreči pomnožiti število ljubljenih ovac. In tu se nam je šlo za več tisoč neumrjoch duš — toraj velkanski zaklad! O, kdo bi se torej ne radoval!

Takej januarja sva odpotovala z našim nadmisijonarjem o. Kasijanom v ta nov del rodovitnih krajev za sv. misijon. Sprejeli so naju ti dobri ljudje z velikanskim navdušenjem in nepopisnim slavljem, kakršnega tam pri vas niti ne poznate. Radost je bila nepopisna! S solzami v očeh so poslušali nagovor o. nadmisijonarja in obljubili križu večne zvestobe. Iz očili so nama tudi svoj malikovavski tempelj, ki je bil poln raznih malih in velikih malikov.

„Ali še hočete služiti tem narejenim bogovom?“ vpraša jih o. Kasijan.

„Sen-fu! — duhovni eče! proč ž njimi!“ so klicali.

Res sva vse pometala iz prostora, znesla jih na gromado

„Ljudje božji, ako res ne marate več teh bogov, ako jih zavržete, prinesite ognja in sežgite te šaro!“ jim pravim.

Komaj sem izrekel to, že je vse hitelo po ogenj. Kdor ni mogel drugega, prinesel je poleno in ga vrgel na kup, da je bila naposled gromada precej velika. Potem smo zažgali z velikimi slovesnostmi. In kmalu od vseh „ču dodelnih“ lesenih bogov ni bilo drugega nego kup pepela.

Nikdar ne bodem pozabil tega trenutka, ko je zgorel ta kup „bogov“. Ljudstvo je navdušeno kričalo slavo Kristusu.

Tempelj sva potem preuredila, ga očistila in posvetila v kapelico. Tako je na kraju, kjer je mnoga, mnoga leta gospodoval satan s svojim ostužnim malikovavstvom, zakraljeval Križani, Bog narodov. Tam, kjer se se opravljale še pred kratkim žrtve satanu, opravlja se sedaj nekrvava daritev sv. maše. Da, „bežite peklenske moči! Kristus zmaga!“

Pa ne smete misliti, da so ti novospobrjnenci sami priprosti kmetiči. Ne!

Tudi bogatih, imenitnih in plemenitih družin je precejšno število vmes.

Koliko je vseh skupaj, ne moremo vedeti, ker nismo mogli sestaviti zapisnikov. Smele pa trdim, da jih mora biti več tisoč. — O, zato se pa ne čudite, ako se naša srca radujejo nad tem preveselim dogodkom in kličejo vsa hvaležna proti nebu prisrčno: Hvala, hvala vsemogočnemu Bogu!

Po nekaj dnevih bivanja med njimi, ko sva užila marsikatero lepo urico nebeškega veselja, sva se vračala domov. S solzo v očesu se je dobro ljudstvo od naju poslavljal. Obljubila sva jim, da dobe v kratkem svojega misijonarja in da jim bomo še letos postavili novo cerkvico in misijonsko postajo z vsemi potrebnimi poslopji, ako bode le kolikanj mogoče. —

Dragi rojaki, iskreno vas prošim v imenu teh dobrih novospobrjnencev, usmilita se jih s kako podporico, da se jim uresničijo želje ter res dobe svojo misijon. postajo. Zlasti pa prošim vas vse: molite! molite in prošite za vspeh in rast naših lepih in potrebnih misijonov!

Mašniško posvečevanje. Premilostni gospod knezoškof dr. Anton Bonaventura je podelil pretečeno soboto v domači kapeli diaconat č. gosp. Frančišku Podgoršku iz Št. Jurja ob južni železnici na Štajerskem. V torek bo imenovani sprejel red sv. mašništva. Č. g. Podgoršek je redovnik misijonske družbe sv. Vincencija Pavlanskega. — Binkoštno nedeljo in pondeljek je delil premilostni gospod knezoškof zakrament sv. birme v stolnici ljubljanski.

Birmovanje v cirčniški dekaniji. Radi boleznij v Grahovem se preloži birmovanje od 26. junija na 19. julij. Zato bo pa birmovanje pri sv. Trojici nad Cirknico 26. junija.

Domače delo. G. Andrej Rovšek je prenovil za Ježico jako okusno veliki oltar, ki ga je blagoslovil mil. gospod generalni vikar J. Flis. Obenem je blagoslovil zastavo dekliške Marijine družbe, ki jo je naredila gdč. Ivana Wolgemut iz Stare Loke. Prezbiterij je preslikal g. Jebačin.

S Koroške. Za župnika v Brnci je imenovan čast. gosp. Fr. Katnik, za župnika v Št. Lenartu v labudski dolini č. g. H. Atzlhuber, kanonik v Brežah. Razpisana je župnija Dholica. — Nevarno je obolela prednica celovških uršulink m. Gabrijela Lachner.

Umrli je v ljubljanskem Leonišču ta mesec č. g. Frančišek Fik. Rojen je bil dne 1. dec. 1867. l., v mašnika posvečen 19. julija 1890. Zadnja njegova služba je bila v nunskem samostanu škofjeloškem, kjer je deloval kot spovednik in katehet. Dve leti je bolehal za hudo boleznijo. Udano je prenašal do zadnjega strašne bolečine, ki so mu jih napravljale mnoge

rane na životu. Pokopal ga je 15. t. m. veleč. g. stolni kanonik A. Sušnik. Pegreba se je udeležilo več duhovnih prijateljev njegovih in dolga vrsta uršulnskih gojenk pod vodstvom sedanjega g. spirituala Ignacija Nadrah.

Imenovanje. Premilostni gospod knezoškof ljublj. je imenoval gg. župnika Antona Kukelj iz Šenčurja in Janeza Kljun iz Sp. Tuhinja za duhovna svetovavca. — Župni upravitelj g. Janez Dolinar je postal župnik v Kresnicah in g. Janez Dobnikar župnik na Jančem.

Izpremembe pri gg. misijonarjih. Čast. g. Fr. Kitak je prestavljen iz Celja v Ljubljano, čč. gg. Urban Nežmah in Mihael Klančnik iz Ljubljane v Celje, č. g. Alojzij Nastran iz Ljubljane v Schwarzah na Solnograškem. Novoimenovani superior pri sv. Jožefu nad Celjem je č. g. Mihael Klančnik, ki je bil sedaj v Ljubljani.

† O. Ivan Žibrat. V Karlovcu je umrl 15. t. m. frančiškan in umirovljeni gimnazijski profesor č. o. Ivan Žibrat v 78. letu. Kot redovnik je bil gimnazijski profesor v Novem Mestu, potem je odšel v Karlovec, kjer je deloval nad 40 let. Naj počiva v miru!

Iz minsterške škofije na Nemškem pošlje ondotni škof dva duhovnika, da se bodeda na Kranjskem priučila slovenskega jezika, da bodeda mogla pastirovati med ondotnimi Slovenci na Vestfalskem, katerih število se vedno bolj množi.

Društvo sv. Marte je imelo 18. t. m. občni zbor v svoji lastni hiši. Iz poročila tajnice povzamemo, da je društvo lepo napredovalo. Sedaj šteje 284 udov, a v primeri z velikim številom poslov, ki bivajo v mestu, je to

število članic premajhno. V korist poslov bi bilo, da se vpišejo v to društvo, ki daje članicam ob času brezposelnosti stanovanje in nudi mnogo drugih ugodnosti. V društvenem domu je našlo zavetje do sedaj 1183 brezposelnih oseb iz raznih krajev. Društvo ima na razpolago razne katoliške časopise in poštene knjige ter prireja predavanja vsako drugo nedeljo v mesecu. Članice so se udeležile lansko leto romanja na Brezje, dvakrat so imele skupno sv. mašo v Križankah in dvakrat na Rožniku. Priporočamo te neobhodno potrebno društvo poselsko v podpero.

Naznanilo. Na praznik karmeljske Matere božje, to je 16. julija, priredi škofjeloška dekliska Marijina družba izlet na sv. Jošt. Spored: Ob 1/29. uri tiha sv. maša. Ob 10. uri slovesna sv. maša z govornikom. Prosta zabava. Za razvedrilo bode skrbel pevski zbor. Razni nastopi. Ob 2. uri popoldne govor in potem pete litanije. — Pri sv. maši in popoldne pri litanijah je splošno petje po vsej cerkvi. Peto se bode iz ljudske pesmarice št. 1, 44, 36; 16 in 79. Uljudno vabimo tudi bližnje dekliske Marijine družbe, ako se hočejo tudi udeležiti tega shoda. Shajanje družb nas bo le še bolj poživilo in združilo v tesnejšo vez medsebojne ljubezni. Vodstvo škofjeloške Marijine družbe.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnj. Telesa v Ljubljani. Po noči med 6. in 7. julijem bodo moški molili presv. Rešnj. Telesa v cerkvi sv. Jakoba. — Ker je ta mesec posvečen presveti krvi Jezusovi, zato se bode to noč molilo iz knjižice: Ura molitve v počestvenje sv. ran in drage krvi našega gospoda Jezusa Kristusa. — Kdor si želi omenjeno knjižico kupiti, jo lahko dobi po 20 vin. pri predsedniku Krakovski nasip 22. Zopet se uljudno vabite, možje in mladeniči, da se v obilnem številu udeležite nočnega čestvenja.

* * *

Shod mladeničev pri sv. Joštu na binkoštni torek se je obnesel, hvala Bogu, izvrstno. Vreme prejšnjega dne nam ni kaj prida obetalo in tudi zgodnje jutro se je kaj pusto držalo, potem pa nam je bilo nebo zoper vse pričakovanje cel dan milo in prijazno. Ali so morda vendarle dobra dekleta s svojo molitvijo k temu pripo-

mogle?... Ob 6. je bila v šmartinski farni cerkvi sv. maša, po maši pa smo se uvrstili v procesijo in z zastavo na čelu moleč korakali proti gori. Bila nas je lepa vrsta: nad 200 fantov in 11 duhovnikov. Pod vrhom smo se zopet združili in pevajoč v procesiji šli v cerkev, kjer so bile najprej tri tihe sv. maše. Nato odmor; fantje so si ogledovali krasno ravan, ki se razprostira ob vznožju sv. Jošta. Ob 10. uri je imel velesovski gosp. župnik pridigo z reko: „Kvišku srca!“ Ne v nizkem, zemeljskem razveseljevanju, ne v blatu grdih, strasti naj išče mladenič svojega veselja, ampak kakor se škranček veselo dviga v zrak, tako naj se krščanskega mladeniča srce, njegove misli in želje obračajo od nizkega poželenja kvišku k plemenitejšemu veselju, k visokim vzorom, k nebeški domovini. Potem je bila velika sveta maša; nato kosilo. — Popoldne je bil na okrašenem odru pred cerkvijo govor, kako naj fantje cenijo in ljubijo tudi svojo zemeljsko domovino, naj je brez potrebe ne zapuščajo, naj jo branijo in varujejo pred sovražniki nemštva in liberalizma, naj ji bodo v ponos in veselje tako, da pri tem ne zgubé domovine nebeške. V istem smislu je govoril tudi prednik Marijine družbe iz Predoselj in v krepkem govoru navduševal svoje tovariše ter jim dajal potrebno korajžo, katere so fantje najbolj potrebni. Ud Marijine družbe iz Šenčurja je premišljeno deklamiral lepo pesem. Ker je bil ravno god našega ljubljenešega škofa, sv. Anton Pad., smo se spominjali tudi njega in odposlali brzogaven pozdrav. Še marsikatero drugo smo rekli in nazadnje sklenili, da gremo drugo leto na Bled. — Po odpetih litanijah smo jo ubrali z gore. Najkrasnejši pa je bil sklep. Zopet uvrščeni v procesijo z zastavo na čelu med mogočnim pritrkavanjem šmartinskih zvonov ob veliki množici gledavcev smo navdušeno pevajoč litanije šli v šmartinsko cerkev in ondi zapeli zahvalno pesem. To je bilo res nekaj imenitnega! Kar pa je to zadnje našo pot in celo slovesnost najbolj povzdignilo, to je bilo lepo petje. Takega fantovskega petja še nismo slišali. Peli so dve slovenski in eno latinsko mašo, mnogo pobožnih in svetnih pesmi — pravilno, lepo, navdušeno. Da, v lepem petju, (ne grdih kvantah), naj fantje posebno iščejo svojega veselja. — Samo eno željo bi še imeli: Udeležba pri tako lepem shodu, na tako lepem kraju, tako

pripraven dan bi pač smela biti še večja! Tudi iz župnij, kjer družbe ni, bi jih bilo lahko nekaj več prišlo. Gorenjci smo še vedno nekoliko mrzli; učimo se od sosedov Štajercev; kamor se ti vzdignejo, tam vse zagrnejo. Zato potrebujemo takih shodov, da se spoznamo, ogrejemo, navdušimo. K višku srca!

Nazaret na Štajerskem. Na belo nedeljo se je v Nazarjih ustanovila Marijina mladeniška družba. Prav dobro se je obnesla. Svečanost je vse pričakovanje prekosila. Govor je imel P. Elekt, slovesno službo Božjo P. Klarus, med katero so fantje prvokrat sprejeli skupno sv. obhajilo. Navzoče so bile tudi Marijine hčere v družbeni napravi. Svečanost je končala družbena procesija. Celi dan se je le o tej družbi in njeni svečanosti povsod govorilo.

Že drugo vrstnico je Nazarška Marijina dekl. družbo zgubila, 22 letno Ano Gros. Eno uro pred smrtjo je naglas še enkrat molila posvečenje. Ganljive so bile njene molitve zadnje besede, ki jih je izgovorila s prisrčno iskrenostjo in s solznimi očmi: „Spominjaj se me — ne zapusti me — ob smrtni uri.“ Ljubila je vedno tiho samoto, Marijo in delo. Z junaško potrpežljivostjo je prenašala uboštvo in telesa bolečine. Oboji Marijini družbi sta drago pokojnica spremljevali k večnemu počitku. Velika gomila rož in vencev kinča njeno zadnje stanovanje pod zemljo. Neko doletno žensko je ta pogreb, kakršnega še do zdaj Savinska dolina ni videla, tako presunil, da je glasno toževala: „Ah zakaj nisem več mlada, da bi vredna bila biti med družbenkami, o kako drugače bi jaz živela in boljše obrnila svoja mlada leta, za katera zdaj druga nimam ko nemir, žalost in jok.“ —

Z Rake na Dol. Kar mogoče lepo in slovesno smo sprejeli dne 31. majnika novodošlega č. g. župnika J. Borštnerja. Pet lepih slavolokov ga je pozdravljalo ob potu. Do meje fare so g. župnika spremili šentpeterski farani. Ob meji pa so ga pričakovali naši možje iz občinskega odbora z g. županom na čelu. Pri vstopu v vas ga je pričakovala Marijina družba z banderom in šolska mladina z zastavo — ter ga spremili slovesno v cerkev k blagoslovu. Ta dan kakor tudi dan slovesne umestitve (dné 4. junija) nam ostane neizbrisen v spominu. Želimo le, da ostane častiti g. župnik dolgo časa pri nas v prid in srečo fare.

Iz Radeč. Stara novica — nova tovarišica. Za radeška dekleta je bila letošnja bela nedelja praznik posebnega veselja, ker je ta dan preč. g. dekan Žlogar pred slovesno sv. mašo, ki jo je daroval ob asistenci gg. Ahačiča in Bartelna, sprejel v novoustanovljeno Marijino družbo 28 za božjo čast in svoje zveličanje vnetih mladenk. Dal Bog, da bi ista navdušenost, ki je belo nedeljo odsevala z obraza Marijinih hčerâ, v bodočnosti ne ugasnila, ampak bi jih bodrila k zvestemu in vestnemu izpolnjevanju pravil in pospeševala ugled Marijine družbe, ki je doslej pravi ponos radeški župniji!

Iz Železnikov, 18. jun. Visokoslavni praznik Presvete Trojice. (Ves el je, — ž a l o s t.) Danes popoldan ob 4. uri se je slovesno vršilo blagoslovljenje zastave tukajšnje Marijine družbe, katere pričetek je sad sv. misijona, ki so ga tu vodili čč. gg. oo Lazaristi od 1.—9. junija 1904. Poleg domačih članov, društvenikov in društvenic, se je slovesnosti hvalevredno, in menda do malega polnoštevilno vdeležila tudi Marijina družba iz sosednih Sel s svojo zastavo. — A, pregovor pravi: „Ves el je se rado menja z žalostjo!“ Koj nato, ob 5. uri pa ste spremili obe Marijini družbi s svojima zastavama in gorečimi svečami k grobu svojo umrlo družbenico. Franico Šraj, na katero se vjemajo besede, katere je pred davnimi leti zapisal tedajni č. g. kaplan Matej Ravnikar (poznejši župnik v Predosljih) na nagrobni križ neke tukajšnje mladenke:

„Devica sem štela let dvakrat devet,

Pa smrt je hitela me v cvetju požet!“ —

Pokojna Franica Šraj je bila med drugim tudi cerkvena pevka, dokler so jej dopuščale telesne moči; bolehalo je za sušico že dolgo časa, trpela silno veliko, a potrpežljivo in vdana popolnoma v sv. voljo Božjo. Le par ur pred smrtjo je prosila in tudi prejela še sv. obhajilo, izrazivša željo, da si sama brez Jezusovega spremstva ne želi iti iz sveta. — Tovarišice Selške Marijine družbe so pokojnici ob domači hiši in tudi na grobu zapele ganljive žalostinke v slovo. Sploh se mora hvalevredno priznati, da so one prav izgledno pokazale pri obeh opravilih: pri blagoslovljenju zastave in pogrebu svojo sodružno ljubezen in sestrške vzajemnosti. — Rajna Franica Šraj je bila pobožna, tiha sramežljiva deklica; njeno hudo bolezen in zgodnjo smrt so mnogi pomilovali in obžalovali.

Neštnevilne množice so je poleg tovarišic Marijine družbe spremile k grobu. Naš kraj pomni le malo enakih pogrebov. Naj počiva v miru, in naj pri Bogu prosi za nas! (Izmed dveh dopisov smo sprejeli prvega. Ur.)

Odpustki meseca julija 1905.

2. *Nedelja. I. v mesecu. Obiskovanje Marije Dev.* Popolni odpustek: a) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi. Udom bratov sv. rož. venca trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

6. *Četrtek. I. v mesecu, udom brat. presvetege R. T.* popolni odp. v brat. cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. *Petek. I. v mesecu. Sv. Lavrencij Brindiški. Tretjerednikom* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi. — Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetege Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udom bratov. presv. Srca Jezusovega popolni odpustek, danes ali pa I. nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi

8. *Sobota Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

9. *Nedelja. Sv. Veronika de Julianis. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

14. *Petek. Sv. Bonaventura. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

16. *Nedelja Marija Devica Karmelska. V karmel. cerkvah* dobimo danes popolni odpustek **tolikokrat, kolikorkrat** obiščemo cerkev in molimo v namen sv. Očeta Odpustke moremo obrniti tudi vernim dušam v prid. — Kdor hodi k izpovedi vsak teden, mu za ta dan ni treba posebe iti k izpovedi; zadosti je, da prejme sveto obhajilo; drugi morajo iti k izpovedi in sv. obhajilu. *Udje škapulir. brat karmel. M. b* dobé en popolni odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelske redovne cerkve

19. *Sreda. Sv. Vincencij Pavl* Popolni odpustek: a) udom Vincencijeve družbe, danes ali v osmini; b) udom sv. Detinstva.

20. *Četrtek Sv. Elija prerok* Popolni odpustek: a) udom škapulirske brat. M. b. v bratovski ali farni cerkvi; b) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m., ker se v Bruslju danes praznuje spomin na čudež sv. R. Telesa.

22. *Sobota Sv. Marija Magdalena.* Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m. b) udom brat. prečist. Srca Marijinega.

26. *Sreda Sv. Ana.* Popolni odpustek udom škapul. brat. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi

29. *Sobota. Sv. Marta* Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.

30. *Nedelja. Sv. Ignacij.* Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m. Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

Darovi:

Za bratovščino presv. R. Telesa (od 11. avgusta 1904 do 21. maja 1905.) Župnije: Ribnica 500 K, Lipoglav 53 20 K, St. Vid p. Zat. 100 K, Metlika 133 K, Kropa 42 K, Košanjevica 39 K, Zatičina 91 K, Zasip 35 40 K, sv. Jošt p. Vrh. 42 30 K, sv. Peter Ljublj. 182 K, Lesce 62 K, Kosana 140 K, Stari Trg pri Koč. 44 K, Primskovo 61 K, sv. Lenart 29 K, Mekinje 50 K, Dobovec 35 55 K, Vojsko 60 K, Radeče 92 K, Ustje 40 K, sv. Križ p. Lit. 113 K, Unec 28 50 K, Reteče pri Škofji Loki 30 40 K, Janče 89 10 K, Mengeš 244 60 K, Vrh p. Vin. 17 60 K, Gora Sodraž. 20 K, Altlag 70 16 K, Štruge 116 K, Selca 160, Špitalič 100 K, Podbrezje 37 28 K, Češnjice 31 32 K, Hrastje 33 20 K, Duplje 40 K, Ježica 104 30 K, Motnik 85 K, Dražgoše 96 50 K, Ajdovec 41 K, Dob 230 K, Dragatuš 44 66 K, Slavina 116 K, Brusnice 25 70 K, Vipava 41 K, Prežganj 40 K, Spodnja Idrija 85 K, Senožeče 17 K, Ovišje 32 34 K, Črni Vrh nad Id. 150 K, Višnja gora 90 K, Vrhpolje p. Mor. 25 K, Smednik 220 K, Presejer 70 K, Črnomelj 150 K, sveti Jakob ob Savi 96 K, Št. Lorenc 78 K, Črnuče 56 K, Št. Vid nad Ljublj. 90 K, Breznica 180 K, Godovič 30 K, Göttenitz 11 20 K, Raka 133 60 K, Trnovo Ljublj. 48 K. (Dalje prihodnjič.)

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec julij: Duhovne vaje.

Za posamezne dni: 1. Gorečnost za božjo čast. 2. Nekaj dijakov za srečen uspeh. 3. Spreobrnjenje trdovratnih grešnikov. 4. Letošnji prvoobhajanci. 5. Verska prostost na Ruskem. 6. Versko življenje med katoliškimi Slovani. 7. Neka družina v potrebah. 8. Španski kralj. 9. Neka oseba v dušnih težavah. 10. Da bi bili obvarovani nesreče na polju. 11. Sv. Oče. 12. Volitev stanu — zlasti pri dijakih. 13. Nesrečni duhovni. 14. Novomašniki. 15. Katoliško življenje na Češkem. 16. Šolska mladina v nevarnostih na počitnicah. 17. Mir v družinah in občinah. 18. Več bolnikov. 19. Misijonska družba sv. Vincenca. 20. Več mladih ljudi v dušnih nevarnostih. 21. Hudo trpeč mladenič. 22. Zgubljene ženske. 23. Posvečevanje praznikov. 24. Več oseb v dušnih in časnih zadevah. 25. Špansko kraljestvo. 26. Krščanske matere. 27. Poduk mater o vzgoji otrok. 28. Papež in kardinalski zbor. 29. Krščanski posli. 30. Vse zadeve „Bogoljubovih“ bravcev. 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v četrtek, 13. julija.

V velikonočni dobi primerno berilo!

Katoliška bukvarna v Ljubljani

je založila

— novo izredno mično povest: —

Spillmannove povesti IV. zvezek

„Praški Judek“.

Prevél Josip Volc.

Skrit biser med p. Spillmannovimi povestmi je nedvomno njegov „Praški Judek“ (Der Judenknecht von Prag). Sloveči pisatelj sam je zbiral prevode tega delca; tudi slovenskega prevoda je želel nekaj iztisov. Ni ga čakal. Umri je p. Spillmann pred nekaj tedni. Naj mu ohrani ta knjižica vsaj skromen spomin med Slovenci. Kdor ljubi res mično berilo, nudi mu ga ta povest. Seznanil se bo z navno-preprostim, preskrbnim patrom Sebaldom iz kapucinskega samostana na Hradštinu. Čul bo o genljivem in strahotnem dogodku, ki se je pripetil v Pragi leta 1701 v sv. postnem in velikonočnem času. Gledal bo v globine neusmiljenega očetovskega srca in hkrati občudoval junaško velikodušnost malega Abela, otroka Marijinega, kakó ga vodi ljubi Bog po obilem trpljenju in pravcatem križu do čudežnega poveljanja. Ime gospoda pisatelja-prevajavca je porok, da so ohranjene tudi v prevodu vse vrline izvornika.

To povest bo bral vsakdo z zanimanjem, posebej jo priporočamo članom Marijinih družb in izobraževalnih društev, dalje šolski mladini in knjižnicam.

Zbirka obsega dosedaj naslednje zvezke:

- I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji.
- II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona.** Povest iz za časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.
- III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaških gor.
- IV. zvezek: **Praški Judek.** Povest.

Vsak zvezek te zanimive zbirke velja 40 vin., trdo vezan 60 vin. Knjižice se dobé tudi v finejših vezih.

Vsa ta zbirka Spillmannovih povesti se dobiva v **Kat. bukvarni** v Ljubljani, kakor tudi v **knjigarni J. Krajeo nasl.** v Novem mestu.

Neštevilne množice so je poleg tovarnic Marijine

22 Sošota Sv. Marija Magdalena, Papolno

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelododne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda A. n. dr. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

**Primerno berilo za
mesec maj!**

Kartuzijanskega brata Filipa

Marijino življenje.

Slavospev s podobami, obsegajoč nad 11.000 verzov.

Po staronemškem izvirniku speval Matija 964 5-5 Zemljíč.

Cena s poštnino K 2-20. Dobiva se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

**? Ali že imaš ?
te-le knjige ?**

Križev pol za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe je pošlo in se tiska v novi izdaji z dovoljenjem centralnega vodstva.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- — in v najbolj lepi vezavi K 3- —.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotrčih, posebno v prodajalni **Katol. fisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu v Lešah**, p. Tržič

J. Bliš & Comp.

cementarna na Pešati, p. Dol pri Ljubljani
se priporoča za napravo lepega in trpežnega

**cerkvenega tlaka
iz cementnih plošč**

v najrazličnejših barvah in vzorcih in to po cenah, ki jih pri tujcih nstie vajeni, od 3 K do 6 K za 1 m² loco Ljubljana-kolodvor. Izdeluje tudi cevi in drugo cementno blago, grobne okvire, križe itd. 726 B 5-5

Vzorci v naravi na zahtevo.

Oblazen odgovoren: